

# VERDESWENS ESOHE WEYDEN AAN MIJN MEDEMENS

Een stadsgedicht  
van Esohe Weyden,  
ontstaan uit open-  
hartige gesprekken  
over 'vrede' met  
de vrijwilligers van  
SAAMO.  
Geschreven met  
hun kernwoorden,  
voor reuzin  
SAAMOLINA die  
meewandelt in de  
Reuzenstoet  
Borgerhout 2025.

Ik wens je een onafgebroken nacht,  
vrij van angst,

waarin geen oorverdovende oorlog,  
maar de stilte van stabiliteit  
in je oorschelp huist.

Slaap op gevouwen vleugels,  
geborgen in de veren van veiligheid,  
op een kussen van vrijheid.

Nergens breken nog stemmen,  
wordt vertrouwen verfrommeld  
tot een rimpel in je hand.

Een belofte wordt gezongen:  
morgen ontwaakt een tijdperk  
vol liefde en respect voor elkaar.

Een huis van harmonie  
op wielen, met deuren die enkel sluiten  
om later weer te openen.

En daar, bij de drempel van de ochtend,  
dans je met je hele lijf,  
je hart als een pulserende baslijn.

Zorgen lossen op in koffie,  
verdraagzaamheid wordt gesproken  
als een tweede moedertaal.

Maar vandaag wringt het contrast.  
Niet ieder raam  
vangt de ochtend.